
Szaniszló Judit

NESZHARISNYA. ÖLTÖZZ, FÜL! (I)

2002

Körülbelül olyan erősnek érzem magam, mint egy marcipán súlyemelő.

Vannak ugye egyszer a mindennapos tevékenységek, unalmas, begyakorolt mozdulatok, napszakhoz, szobához, szobazughoz köthetők. Napi rituálék. Papucs-láb-alá-gór, fej-megvakar. Hajat kéne mosni, vagy legalább egy használható bontókefét találni.

Esküszöm, esküszöm, rövidre vágatom!

Kéz – kávé – tej – tapogatózik. Megtalálja – megissza – zsemle – félbevág. Félbevágott – felvág – felvágott – eszik. Kortyol. Kéz – körkörös mozdulat: mosogat. Mosogatna – hopp, közben dugó – ki... Egy pillanatra elgondolkodsz a mosogatnivaló fölött, hogy imádott néhai nagyanyád hogyan vette volna ki a kezedből az ő bütykös kezével a tányért, hogy te mehess vissza a színeződőhöz vagy a babáidhoz. Hogy anyádék első mosógépe, amit most épp ötezer forintért számítanak be az új vásárlásakor, pontosan veled egyidős. Hogy a részleteket a nagyszülők fizették érte, mint a fagyasztóládáért és annyi mindenért, amikor anyádék már „komoly család” voltak, két gyerekkel, tele reményekkel és törlesztendő havi részletekkel. Hogy a szoba, ahol fölkelisz (mobil csörög, faxgép elindul), nagyanyád idejében még egy négytagú társbérleti család lakásának egyetlen szobája volt, vécé és fürdőszoba nélkül. Hogy a hajad, amit keservesen kibontasz, éppen ilyen hosszú volt, amikor készültél az első hegedűvizsgádra (olyan ideges voltál, hogy vérzett az orrod, még a láttálemárvalahát sem tudtad hirtelen fejben lekottázní), és anyád kettőbe fonta. Minden reggel kettőbe fonta, de akkor fehér szalag is került a végére.

Általános szorongás van bennem. És akkor még nagyobb igyekezettel és odafigyeléssel szeletelem a krumplit, és még türelmesebb vagyok, amikor a bátyám toloszéke útban van. És veszek neki egy tábla Bocit. Ennyit tudok. Egyelőre. Mindenesetre a kaja finom lett, a család köszöni szépen, és igen, lehet gratulálni: egyedül elmosogattam.

Holnap kimegyek az erdőbe, és kiordítom magam, meg letépek néhány ártatlan fa néhány ártatlan ágát. Ma a sok kicsi sárga körte piros almává változott. Addig-addig kategorizáltam, skatulyáztam, míg kiderült, hogy szín- és formatévesztő vagyok.

Becsomózodok ettől a nyártól.

- Na, baszd meg. Kezddhetem előlről.
- DINNYÉRE SZÓDA.
- Félreértettél.
- Izgulsz?

- Nem. Miért, kéne?
- Nem. Csak úgy kérdeztem.
- Félreértettük.
- Félreértettem.

A koci kívülről kicsi, belülről meglepően tágas. A fityegő Wunderbaum tanúsága szerint New Car illat lengedez. Vicces. Aztán az ablakok bepárásodtak, lehúztam az ablakot, rám szólt, hogy öltözzek fel, meg fogok fájni (hangja, mint egy ávos tiszté, ám esetében ez a törődés lehető legkifinomultabb megnyilvánulási formája), otthon már fáj a torkom. De az is lehet, hogy csak a Sziget utóhatása. Végül is nem számít. Neki a gyomra kezdett el égni. Délután dinnye, most meg a kocsiiban talált szóda. Elhamarkodott döntés volt. A teszt eredménye végül negatív lett, köznapi értelemben véve részemről hundertprozent pozitív, inkább kezét és száját vett igénybe az akció, szívet legkevésbé. Most úgy érzem, uralom a helyzetet, bizarr helyzetgyakorlat, semmi más. Nem lesz folytatás. Minden tisztázva. Hiszen nem is kezdtünk el semmit. Egyáltalán. Nem is csináltunk semmit. A torkom még mindig fáj. De ez persze nem jelent semmit. Holnap veszek görögdiinnyét. Megkívántam. REBOOT. Lemossa. Szélvédőt, ablakot, pörköltszafot, körömlakkot, púdert, feliratot, csapot, papot, könnyeket. Felmossa. Konyhát, előszobát, vécét, mosdót, magát. Átrendezi. Polcot, szobát, sarkot, díszpárnát, merőkanalakat, fogkeféket, arcokat.

még egy pillanatra azt hiszed alszol nem itt nem ebben az ágyban az éjszakai áramszünet megzavar a digitális órán irreális idő villog villog villog két emelet között is átüt az ordibálás tükörben látod nem vagy gyűrött meglepő de a torkod kapar a szemed izgatóan csillog ha nem te lennél és nem lány megkívánnád magadat nem nem nem beteges vagy elhessegetni sürgősen az ilyen gondolatokat a kiabálás hisztérikus odalent apád soha nem hallott frekvenciái van benned valami beteges pszichológiai szakkönyvek szerint ilyenkor tévé felhangosít zene bömböl ember füle agya blokkol nem akarja hallani de te mégis lehalkítod szavak sorrendjük fontos torkodban gyűlik az anyag ideg és félelem egyszerre kívülállónak lenni kívülállónak lenni kívülállónak lenni lépsz előre hang erősödik bemész az oroslánbarlangba apád szeme dülledebb mint máskor félelem és sajnálat mégis megnyomod a rossz gombot nem javíthat valaki a te hangoddal azt mondja neki sajnáld csak magad sajnáld csak magad sajnáld csak magad sajnáld csak magad de már meg is bánod mert TE tényleg sajnálsz ŐT sajnálni rossz rossz rossz segíteni jó még egy pillanatra azt hiszed alszol

Délután történt. Egy nagyobb méretű koci hátsó ülésén egyedül ülve/guggolva/fekve meglepően nagy a felvehető pozíciók száma. Ha magas vagy, ennél valamivel kisebb, de kétségtelenül szórakoztató, és biztosan kitart Budapest–Miskolc között. Háztól házig, bő két óra, autópályán százharminc, morzsa az ölben, pisilhetnék. A változó felhőket hanyatt fekve bámultam a bal hátsón, a bal-szélén-még-csirkenyak-formából a jobb-szélén-már-csigaház-forma lett. Moco-rogtam. Végül maradtam hanyatt fekve, két fekete zokni látszott csak a kalaptartón, meg a kézfejem, amit felemeltem, hogy lássam, hogyan süt rá a nap. Hosszú, szinte világító ujjak, a köröm fehérje is narancs-sárga lesz ilyenkor, ez a látvány egészen kicsi korom óta elszórakoztat. A fejem alá tettem a másik kezem, a pólóm így felcsúszott a derekam fölé. Éreztem köldöktájékon, hogy bár erőtlensül, de azért még éget az a szeptemberi nap. A hasam és nap között

pedig csak egy bal hátsó kocsiaablak. Majdnem elaludtam. Ha aludtam volna, álmomban homokóra lettem volna, karcsú derékkal, széles csípővel.

Régen történt. „Basszus, milyen hosszú combjaid vannak!” Mondta elismerően annak idején, de én az ilyenekre akkor még nem tudtam „normálisan” reagálni. („Normálisan”, értsd: nejlonharisnya ujjbeggyel combközépen becsippent – „vajon látja, hogy még ANNÁL is hosszabb?” – enyhén föltartott kisujjal megigazít, egyik hosszú comb másik hosszú combra rápakol, szempilla félárbocon rebegtet, jobb és bal felső hatos szájelhúzással megmutat.) Csak annyit mondtam, hogy biztos a csizma miatt tűnik úgy, meg ami hosszú, az még nem feltétlenül formás. Azután több szó nem esett a lábamról. Tulajdonképpen semmi nem történt.

Ötkor megy a vonatom.

Ez kész. Te. Te világ. Te huncut világ. Ennyi jó nem fér bele egy lányszobába! Bezöldült a lányszoba, a konyhaszékeken meg ki lettek mosva a párnahuzatok. És apa nem volt depressziós ezen a hétvégén. És anya még pusztit is kapott, és talán nem csak tőlem. És a bátyám jól van. És a csoporttársam azt mondta, huncut mosolyom van. És megnevettettem Ő-t. És a túrőkehelyben nem volt mazsola. És bár az egész házban 8-tól 14-ig áramszünet volt, az összes mélyhűtött zöldség, hús és derelye megmenekült. És nem fáj a hasam. És a pezsgő száraz. És a bor száraz. És a ciklámen nem ment tönkre hétvégén. És már nem fázom. Kattan. Belobban. Újra elindul a cirkó.

És lőn: ma egyszerűen csak fáj.

Első verzió: 1 üveg Cabernet Franc egyedül. De a francnak kell egyedül. Második verzió: Játsszunk nagyrealizmust, kitálatok ide mindent. Szeretnéd, mi? Haha. Harmadik verzió: Még kidolgozás alatt. Biztos, hogy a harmadikat választom. A rózsaszín ködöt meg a nyelvemet magával vitte a cica, és a hetes busz este kifejezetten lehangelő, miközben azt várom a forgóban, hogy rezegjen a kabátbelsőm.

Statcenter–statisztika azt mondja, leggyakoribb keresőszóm: „szadista mazochista”. Ez észhez térített. Kidobtam a zsebkendőgombócot, és beleröhögtem a tükörbe. A telefon a jobb belső kabátzsebben maradt, az aprót meg a szívem fölé dugtam. Oda dugok mindent, ahova akarok. Apropos. Történt egyáltalán valami?!

El kéne menni moziba. Azt hiszem, a szívem fölé tettem az aprót. Közben két bor között megszületik egy activity terve, amelyben azok a szavak szerepelnek, amelyek egy-egy találgatás során elhangzanak: „lesminkel”, „pöcskocsi”, „virtuál feminizmus” és még sorolhatnám. Félóra után könnyeztem a röhögéstől, aztán ma reggel megint, de csak majdnem, és nem a röhögéstől.

Büszke voltam magamra, pedig.

Kód, pittyegés, benyomom jobb csípővel, csattan, és hopp. A köröm beakad a lépcsőforduló előtt a postaládámba, kéne már rá egy zár, persze, mit tudnak kikotorni, pizafutár, gáz- és vízvezeték-szerelést is vállal, lakást a környéken, jó kedélyű fogyni vá-

gyók, itt egy... snitt kell, az eszem megáll. Lali-van-a-telefonban szerint VV Györgyi rosszul választott. De ki az a Györgyi?

Kaptam egy kézzel írott levelet.

Egy dédunokáját sem láthatta már. Milupák sorakoztak a konyhakredencen, egyen naponta többször, ha nem hányja ki, az jó, mindig legyen valaki mellette. A frottír hálóing nem volt átlátszó, a teste már igen. A végén félrebeszélte a morfiumtól, a haja még mindig olyan gesztenyebarna volt, mint fiatal korában, családi vonás, irigyelték, most már mindegy. Anya tette tisztába, szégyellte, mi nem tudtuk, persze mégis. Szemrehányást tett, hogy miért hagyjuk így. A végén biztos megbocsátott, csendesen aludt el. A hajában nem volt ősz hajsza. Másnap osztálykirándulásom voltak pillanatok, hogy nem jutott eszembe, lelkiismeret-furdalásom volt. A mellkasomig ért, amíg állni tudott, apró volt és törekeny, nevetett, ha ölbe akartam kapni. Nem hasonlítottam rá. Aztán egyszer elidőztem egy fiatalkori fényképén, találtam az arcán két gödröt, és elmosolyodtam. És megnéztem a tükörben a két gödrömet.

Tökéletes arány.

Az ember az egyik pillanatban üres kenyeret sem talál a kék műanyag ikeadizányos kenyértartóban, aztán meg már a krémsajtba mártogatja a trappistát. Egyensúly, azt kérdezed? Hát az így is megvan. Azt hiszem.

Csak nem kéne a holnapi reggelit is megenni.

Cserépkályha, emeletes ágy, kökény, alma, nadrágszársár, magyarszabvány-duplasajt, szoci kockakövön csikorgó menzafaszék, „lakva-utazva” megismerni, még jobban megszeretni embert, szagolni kollektív lábszagot, bámulni őszben-vonatban fura felhőket ééésatöbbi. Harmincvalahányból nyolc-tíz. Tökéletes arány. Van ugye az orrod, a szád, a füled és az ujjaid vége. A négy az egy. Egy kicsit ez van, egy kicsit az, egy kicsit orr ér a nyakba (szagol és tapint), egy kicsit száj ér a fülbe (mond és hallgat), nedves-nedves, nedves-száraz, száraz-nedves, száraz-száraz, egy kicsit otthagyja, egy kicsit elviszi, és akkor megint az marad, ami.

Veresegyházon. Éjjel. Beszöktünk éjjel a termálfürdőbe, átmásztunk a kerítésen, vittünk magunkkal valami olcsó bort, amit még nappal vettünk ebédidőben, mert ugye itten kérem nincsen éjjel-nappali. Bikini, vagy csak bugyi-melltartó, fürdőgatya, vagy csak szimplagatya, ki mennyire volt felkészült, kicsit mindenki szégyellős, azért mégiscsak kb. fél napja ismerjük egymást. De éjjel van, a sötét ápol és eltakar, és ez jó. Eljártsszuk a Dallast (csakazértsem Melrose Place, ez nem elmélet, az maradjon meg másnak), megvilágított medence, kellemes gőz, pokoli jóóó, kinyitjuk a bort, közben kiúszok a medencéből, pisilni kell, fúdenemkéne, hogy most vegyen észre a portás. A. elkezd paráztatni minket. Tavaly állítólag bevitték a rendőrök pár fiatal, jó dolgukban őket zrikálták, hogy éjjel belógnak, ki velük. Reflektor, motorhang, mindenki lebukik a víz alá. Aztán megint. Aztán megint. Persze a ruháinkat a legfeltűnőbb helyen dobtuk le. Frászt jöttek a rendőrök. Ja, majd pont értünk! Röhögtünk. Szar dolog vizes cuccra rávenni a póló-farmert, hajnali szélben visszavacogni a szállásra. Még a reggelinél is vizes volt a hajam.

eleven . comb . eleven . hús . eleven

Van a valamit-írás és a Valamit-írás. Ez most akkor. Kéccer vagyok mindig naponta boldog, ha felkelek reggel, és este, mikor alszok. Ekkor lettem zetorleila. Mert ha még egyszer születhetnék, traktor lennék biztos. Neki nem kell fogat mosni, és nem olyan izmos.

Hámé, nem?!

Hol szemüvegben, hol anélkül. Hol csak a sötétben, tapogatózva, kapaszkodva, hol sokszorkevés-watton, lámpafénynél, hunyorogva. Haj, vaj a fül mögött. Tedd ide, tedd oda. Hova? Tovább, minden perc én vagyok. Vagyok. Mikulás. Csomag. Harap. Ölel.

Zizeg.

...aztán felvettem a kesztyűt, jobb kézzel összefogtam a kabátgallért a nyakamon, hazasétáltam, telefonáltam, felmelegedtem kívül-belül, beleettem villával az olívbogyós üvegbe, ami pár napja bontódott föl.

Most picike adásszünet következik.

Ja, nem, bocs, még egy ajándék a magyar nyelvtől: majdnemszerető. Kezdve onnan, hogy „majd nem szeret ő”, egészen a „majdnem szerető”-ig. Bontogasd te is, tedd a 4 variációt egymás mellé, és akárhogy is, de értelmeset kapsz. A „szeret ő majdnem” és a „szeret ő, majd nem” különbözőségéről nem is beszélve. „Ez csak vívív!” , üvölti a kislány a reklámban. „Ez csak nyeeelv!” , suttogom én.

Úgy szórlak szét, ahogy nekem tetszik.

Képzletbeli zenére, lassan, finoman, most jobban, most kevésbé, hol éppen csak pár szemet, hol egészen vastagon, figyelve, ahogy nő a kupac, tudod, mint a kisgyerekek, félrebillentett fejjel. Az ajkaim kicsit szétnyílnak, a szemfogak leheletnyi nyáltól csillogó gyöngyök a napsütésben. Koncentrálok, rajtad térdelek, a markomban tartalak, kipergetlek. Buci gyerekkéz helyett hosszú ujjak formálják a tölcsért, de az érzés, a pergetés öröme ugyanaz. A körmöm alatt feketéllsz, a fogam alatt roszogsz, a hajamban csillogsz, csíped a szemem, vakaródzom tőled. Nem locsollak vízzel, nem építék belőled várat, nem alakítalak két tenyérrel. Nem árok lentre, hogy nyirkosan tapaszthasalak, nem akarlak megépíteni. Szórlak betonra, fűre, csupasz lábamra, beléd fúrom a kezemet, majd úgy tollak magam előtt, mint egy kisgyerek, négykézláb, széttárt ujjakkal, homorú háttal. Azután úgy szórlak szét, ahogyan nekem tetszik.

Hungária extra dry.

Minőségmérce, kedvenc. V. szintén respektálja, felnéztünk a konyhaszekrény tetejére, összekacsintottunk, lekaptam (az üveget a polcraól), ő a lába közé kapta (az üveget), addig ügyeskedett, míg szinte hangtalanul, kis nyögéssel kísérve kihabzott, az eleje a konyharuhába ment, aztán fenéig benyaltuk. Gezundhajt. Mindenki minket nézett. Kellemes funkzene szólt szinte megállás nélkül, mi vigyorogtunk, mint a tejbetők, hol egymásra, hol ismeretlenekre. Összeért a két csípő, kivillant a has, tapogatott a kéz,

valahol mindig összeértünk. Egyre több helyet hagytak nekünk a táncparketten, mi még jobban összesimultunk, még jobban vigyorogtunk. Többen mondták, jól csináljuk. Hogy bátran simuljunk közelebb egymáshoz. V.-nek is, nekem is megvolt az aktuális nyúge, ki tudja, nem is fontos, hogy mennyire volt jogos a nyunyörgésünk, de kinyunyörgöttük magunkat rendesen, egymásnak. Két korty között, két összeröhögés közt. Akár sírhattunk is volna.

2003

Ha jól számolom, kilenc éve. Nyár, harminc fok árnyékban. Egyedül vagyok otthon, anyáék dolgoznak. Ebéidő van, előkészítem a kaját, várom, hogy megérkezzen, azt mondta, ebéd előtt tesz egy kört az utcában a döggel, mindjárt jön. Aztán eltelik egy óra, de nem jön, eltelik két óra, de nem jön. Aztán csengetnek, kimegyek a kapuhoz. Két cigánygyerek támasztja két oldalról, a tolókcocsiból minduntalan ki akar bukni, az arcán kis véres horzsolások, valami bárgyú és zavart mosolyféle ül ki az arcára, de aztán hirtelen elkomorul. Soha előtte nem ivott, azóta sem, akkor viszont egészen félelmetesen nézett ki. Én addig ittas embert közletről nem láttam, ő volt az első. A bátyám. És nem megmosolyognivaló volt, nem bájos, nem pityókás, hanem sokkoló. Egy amúgy is tehetetlen, pocakosan vékonyka test a tolókcocsiban, látta, hogy haragszom, érezte, hogy marhaságot csinált, nem mert a szemembe nézni, csak hajtogatta, jucuskámanyugisemmibaj, jucuskámugyeanyáéknaknemmondodel. Egyedül begurult valami talponállóba, és döntögette a kannás bort magába. Más, ha elesik, akkor felkel, és leporolja magát, jó, mondjuk, mindezt kicsit lassabban teszi ittasan. Ő felborult. Két cigánygyerek szerencsére arra járt, visszasegítették, hazatolták. Két lépcsősor fölfelé tolókcocsival, nem volt nehezebb, mint máskor, inkább az egyensúlyával voltak zavarok, az én kezem meg ráadásul kicsit remegett. Mire anyáék megérkeztek, ő már elaludt. A kutyát ilyen zavartnak már rég láttam.

Valami baj lehet a feladott álláskereső hirdetéseim szövegeivel. Ma reggel a hatodik levelet kapom, hogy Atis, Pisti, Jóska olvasott itt-ott, jajdeszeretne megismerni. Az ajánlat pedig nem állásra vonatkozik. Összeesküvés-elmélkedek. Valami biznissz lehet a társkereső és álláskereső oldalak között. Vagy blogbetegségem van. Most pl. újraolvastam egy önéletrajzomat az egyik álláskereső oldalon, majdnem írtam magamnak levelet, „gondoltam, szeretnék magadat megismerni”.

Próbafülkétől próbafülkéig egy egész hétvégén – erős idegzet nem kötelező, de ajánlott. Az XL-es női kabát ujjának vége a könyökömet épp hogy verdeste. A rendeltetése szerinti térdig érő szoknya a jó ízlés felső, a bugyim alsó határát súrolta. Mindeközben a felülről jövő neon olyan buckákat engedett láttatni puhány testemen, amelytől tú fokán elefánt módjára balanszírozó masszív önbecsülésem egy századmásodpercre meginogni látszott, majd zavart kacajtól kísérve semmisült meg végképp, amikor az XS-es méretű ruciban is lötyögő génmanipulált eladólány paparazzókat megszégyenítő rutinnal húzta el a falatnyi függönyt a próbafülkén, „nájólesz?!”-jellegű fejhangú visítással, körülbelül akkor, amikor én épp a csípőmet gyúrtem a ruhába, és a legkisebb ugrifüles módjára engedtem át a spontán rezgés örömeinek felesleges kilóimat, berázván őket imígyen oda, ahova kell.

Holnaptól kétszersülten és ásványvízen, míg a halál el nem fáraszt, mondom magamnak, és rendkívül eltökélt a fejem, látom a neonban, két pattanás között. Aztán vacsorára frontális ütközés fokhagymás pirítóssal, brinzával, lángolt kolbásszal, gyöngyhagymával, és akkora jóllakott mosoly ült az arcomra, hogy szinte megszépültem. Végül is egypár göncöt csak sikerült beszerezni, főfalat sem kell bontani, ha ki akarok jutni a lakásból, és a villamoson sem verem be a fejem a kapaszkodóba, ha kicsit figyelek. Szóval úgy döntöttem, jó nő vagyok, és vacsora után elégedetten, hagymaszagúan kitoltam a pocakom az itthoni tükörben.

Lagzi

Kisbé, 11 éves kvázi-unokaöcsém rám néz az asztalnál, és azt kérdezi: „Te mikor mész már férjhez?” Elég egyetlen intuitív pillantásom – bokán rúglak –, Kisbé rám vigyorog, és attól kezdve elválaszthatatlanok vagyunk egész este. Első nőnap i puszimata tőle kapom. Korán lefeküdt, fáradt volt. Kisbé, gyere hozzám férjül.

Ali bácsi megint hízott. Akkora a hasa, hogy tánc közben a köztünk lévő tisztas távolság beszélgetést nemigen tesz lehetővé. Inkább hangos instruálással, illetve rávezető kéz- és lábtechnikával megpróbálom egyenesben tartani, vezetni el a dobszerkótól meg a szintetizátoros pasas kottatartójától, amikbe minduntalan bele akar gázolni. Több liter bor és tömény szesz szagelegye tódul ki a szájából, az alkohol erőt ad neki, valahogyan sikerült egy speciális, ritmusközi, kiszámíthatatlan kipörgetési technikát elsajátítania az évek során, így az ember lányának nonstop olyan érzése van, hogy a következő refrént már nem éri meg, és a falhoz csapva végzi. Empatikus családom eközben visítva röhög rajtam a háttérben.

A hotelben – neve Karancs – alszom 4 órát, jövök a reggeli távolsági busszal Pestre. Mellettem figyel a töltött káposzta, a fasírt, a vagdalthús a nejlonban. Szagolja a fél busz, kit érdekel, én nyitott szájjal alszom.

Két hete odament egy lány Bacsóhoz, hogy a szakdolgozatát Balassa Péterhez írná, de nem tudja vele aláíratni a címbejelentő lapot, mert Balassa sosincs bent. Addigra a faliújságon hetente cserélődtek a cetlik, hogy ezen a héten sem tud bejönni, hogy ezen a héten sem lesz óra. Bacsó megállt, szálfatermete elegánsan meggörnyedt egy pillanatra – mert Bacsónak még a görnyedése is elegáns –, majd annyit mondott:

– Péter már nem fog bejönni.

Akkor még élt.

Ha lenne kardom, most kirántanám a hüvelyéből, megszidoloznám tisztességgel, a fény felé tartanám, gyönyörködnék benne, megnyalnám (óvatosan persze, mert gyáva is vagyok ám, vér nem csöppenne), majd visszacsúsztatnám a hüvelyébe, és jövőre ilyenkor venném elő újra. Vagy legalábbis csak nagyon sokára.

Volt egy pillanat a Lomnici-csúcs alatt, amikor annyira fúj a szél, hogy a lanovkákat ötméterenként megállították, és mi féltünk, iszonyatosan féltünk, süvített a szél, egyszer csak zakkant a szerkezet, megállt, utána ötméterenként ezt csinálta, mondom, ott csücsültünk a túlevelű fenyők tetején, himbálóztunk, izzadra fogdostuk egymás térdét, olyan volt az egész, mint a filmekben, és a klubrádió most telefonál, „nyilatkozom”, épp online borul az elmém, ez meg online naplókról faggat, könnyű nyáresti csevej, közben azon gondolkodom, hol vagyok én ilyenkor, merthogy nem itt és nem ott, ez biztos, szóval mondom, a jobb tenyerem sorsvonalán lett egy pötty, talán egy kavics,

talán a sors, ha van ilyen, a lényeg, hogy a pötty nem múlik, mondd, hogy van jelentősége, mondd, hogy belerajzolódott a sors, hogy belém rajzolódott a sorsa, nem fáj, csak meghalok, nem a pötty fáj, hanem a sors, ami belém rajzolódott, a sors, amibe belerajzolódtam, nem fáj, csak meghalok, vagy valami hasonló, végül is ki venné észre, ha csendben meghalnék, és közben kelnék-feküdnek-ennék-innék, mint addig, ki venné észre, ha csendben megbolondulnék, ki venné észre, ha szeretnék, miközben utálok, ha utálnék, miközben szeretek, ki venné észre, hogy egyedül vagyok, ha annyira egyedül vagyok, hogy még azt sem látja senki, hogy egyedül vagyok, hogy belül pötty lett, nem a tenyeren, nem az én személyes, különbejáratú sorsomon, hanem a sorson, ami egymásba rajzolt minket, engem és a kétséges bizonyosságomat, hogy nem tudok semmit, hogy ki álmodott kit, egy buta halott pötty vagyok a sors tenyerén, hogy miért fáj ennyire, lepkefing vagy Dzsuang Szi-fing az élet, kit érdekel, én szépen, lassan, észrevétlenül, egyedül, egyes-egyedül belebolondulok.

Körömreszelővel nekiesni a dunai salátáshajónak, és mokaáskanállal áthordani a darbjait a Római-partra. Ehhez lenne most kedvem, lekötne egy életre, de szép is lenne. Ne üljön ott más. Ne keljen ott föl többet a nap. Ne lássam többet nélkülünk.

A Barát utcában van egy olyan vendéglátó-ipari egység, ahova pesti halandónak legalább egyszer el kell zarándokolnia. Neve ez: „Cukrászda”. Ötvenéves pepita kő, könyvelési mappák a fagyispult fölött, pár évtizede kint felejtett fagyiválaszték, negyven éve traktormód zakatoló hűtőspult, lomtalanításnál beszerezhető asztalok, támla nélküli székek, amelyekbe beleragad a rövidnacis nyári embercomb. Minimál-neon a plafonon, hagyományos vendéglátó-ipari poharak és tányérok kék csíkkal, szifonos tejszínhab, szigorúan hatvan év fölötti alkalmazottak és mindemellé olyan ízek, hogy összepisiled magad a gyönyörűségtől. Baromi olcsó.

Először csak a Rákóczi túrós hozott lázba a fagy után, amit azelőtt fogyasztottunk, hogy ettünk volna egy kiadós gyrost. Aztán rám kacsintott egy másik süti a „Cukrászda” nevű cukrászdában, majd fagyieért ordítottak az ízlelőbimbóim, újfent. A piacon mohón kaptam a főzni való kukoricák után, hogy én ezt most rögtön, amint lehet, akár nyersen is, majd eszembe jutott az itthon felhalmozott feta sajt, nosza, nincs mese, kell még ez-az, hogy lehessen görögül enni este.

Utóbbi napjaimban az ízlelőbimbóim vették át az irányítást. Bárgyú mosolyra kész tet már egy bögre langyos tej is.

Amikor éjjel álomban valaki bedob egy tehénistállóba, és én beszorulok egy tehén nyaka meg feje közé, és ott hallgatom, ahogy ijedten bög, és szorít a tokájához, aztán meg jön Jóapám egy fehér hosszúnadrágban, egy rózsaszín rövid ujjú ingben, meg a hosszú élére vasalt fehér nadrágon egy rózsaszín rövidnadrággal (megjegyzem, összehatásában angolosan, golfpályára-indulósan elegánsan), majd én pár másodperccel később ölembe kapom a bátyámat, aki álomban pici és csupasz, mint egy kisbaba, akkor vajon nappal mi történik velem egy réteggel lentebb, párhuzamban a hártavékony valósággal?

Ali bácsi, a salgótarjáni lagzi fredaszterlábú 128 kilós tiszteletbeli borkóstolója és eseti asszonygyűlölője, családi disznóölésünk meghatározó és borvirágos főszereplője szót

kért ma, illetve már nem kért, mégis kapott tisztességgel. A szószaporulathoz nem járt ugyan bónusz értelem, viszont a hangerő, az ha nem is dosztojevszkiji, de Pepin bácsis mélységeket (értsd fülsértő herceket) és dobhártyákat döngetett. A nagyszámú és fűrge lábú hallgatóság hiányában egyszemélyes, ám annál értőbb közönsége kimerült egy főben: bátyámban, akinek legfőbb erénye a hallgatás perceiben Ali bácsi szerint az, hogy ő legalább nem szalad el előle. Merthogy a bátyám toloszékés. Valami (disznó)vér-Szomjas Kusturica-Menzel-Formanusz korcsfajzat titokban leforgathatta Dénesfapolcsányban a Macskagyári szözi jajcapriccio-jának roncsfilm-adaptációját, elbújhatott a befagyott tó jege melletti kóró mögé, és valószínűleg nem szólt senkinek, hogy a Házbérci Mésztározó tájvédelmi körzetének seggében Szalacsikat és Malvinokat csípőből megszégyenítő sztár születik éppen, és ő ezt most dokumentálja. Illetve remélem, hogy a korcsfajzat felvette. Ha meg mégsem vette föl, akkor Azbesztb*zmeg, hát te meg hol jársz ilyenkor?!

– Éjfélkor betápláltam magam, értede! Este nézem, bazmeg, mi ilyen bűdös, hát a lábam, beleszagosok ebbe a jó bakancsba, majd lefordulok a székről, olyan szag gyön ki belőle, de nem az, érted, hogy a lábamtól bűdös a bakkkancs, nem, bazmeg, a bakkkancstól bűdös a lábam, mert kínai, értede! Áztatom be fél napot a bábaguzsajba, izéne az, bábaguzsaj, valami zsúrlófű, vagy mi a szar, de ugyanolyan bűdös az még, az isten verje meg az összes kínait! Na de nem az, várja. Ica mamával lakodalmunk lesz a nyáron, addig éljek is, aranylakodalmunk lesz, azért növeszttem azt a szart, na, hogy híjják, filagóriát a kertbe hátul, hát mi a szarér, ha nem másér, papnőt is fogadok, hiszedé? A Szamarándi Jolánkát, a silőfalvai római katólikus papnőt, szereti az a tintát, értede, jó asszony az, de ez titok. Nem írok én mindent az Ica orrára, csak a tényeket leszállítva, én ilyen vagyok, ő meg olyan, nahát. Értede. De egy jó van benne apáddal: tisztességesek. Nagy pofájúak, de tisztességesek! Most ide figyelj: technika. Van nekem egy hőkapcsolóm. Ő (Ica mama) megrakja a kazánt, felmegy harminc fokra. Már századszor megmondtam, hogy ne nyúlj hozzá, mert semmi köze a cirkóhoz, mondom neki, értede. Nem tudja, hogy miért állítsa el, de el kell neki állítani. A fafűtést benyomja, a cirkót meg visszateszi. Tudni kell, hogy mit miért, há nem? Ide figyelj, Gyuszi-kám, te meg ne hallgass úgy, miközbe hozzád beszélek, mer szétváglak, ha nem szólsz, hogy kell valami! Te, de ezzel a Péterrel is milyen jól jártam én. Olyan jól jött nekem, érted, tudode. Azé... jó a Péter. Olyan... aranyos. Tud mit csinálni, olyan, mint az apja, a nagyapja. Nem kell neki mondani. Na de bazmeg, ezek a reggeli műsorok a tévébe: van ez a pléhmuzsika, az egyik mondja a hülyeséget, a másik zenél olyan hülyeséget, hát most én meg mire figyeljek?! Értede.

És mivel ez mégiscsak egy disznóölés mementója, álljon itt végezetül Ali bácsi szakaszos estvéli performanzának legsava-borsa, amikor is Kata nevű kisebbik lányának – mikor az figyelmeztette őt fő-disznóölés-rendfenntartóként elvégzendő igen fontos feladatára, tudniillik a szarból kipucolt belek a tornácról a konyhába való mielőbbi eljuttatására – Ali bácsi csak ennyit mondott: – Édes lányom, a számból húztad ki a vas-tagbelet!

Boldog új élet.

2004

Mesélte egy jelentéktelen semmi kiscsaj, akin semmi se különös, a ruha átlagos holturkált-holanyavarrt, haja anya-vágja-párhavonta konyhai ollóval, csak pár centit a végéből, itt elől már kicsit rövidebb, töredezett, a beszéde átlagos, közép magas-mély hang, a gondolatai énközpontúak a köbön, kis szégyenérzettel, hogy ő attól retteg leginkább, hogy unalmas szóval átlagos lesz, mint a többi közép magas, közép művelt középszer. És ha elhagyják is kurtán, furcsán, ő még lehet ám kiegyensúlyozott, és tudja, mi miért van.

Reggel nagy, puha, rengő hasú anyafőka voltam, félálomban. Aztán felébredtem, és még akkor is. Édes a Baba, ahogy *kaksi, pisi, buki, büfi, nyálacska, puki, jön-megy, kibukik, kicsusszan, purcan, löttyen, csurran* kádban, földön, vízben, levegőben gatyába, pelusba, mami orra alá, papi kezébe, fű alatt és orromba – de én későn érő típus vagyok és fáradt.

Aludni vágyom.

Ez a nagy anyázott, ez meg lehordta, ez itt megrémítette, ez a buta nem vette észre, ez a kicsi meg mind megette. Hát bizony, Barátim, szorong az utca, a puszta, a néger, a taxi, a Maxi, a Bodri, a Péter és ráadásul a rádió mind azt kiabálja, hogy mindenki szerethető valamiért.

Számolgom, hány *olyanom* lehetne egyszerre, ha akarnám. Barátok közt is minimum hat, egytől egyig létezőek és a célnak tökéletesen megfelelő testi paraméterekkel rendelkező hímszemélyek. Még szombatra is jutna egy *olyan*, vasárnap pedig kellemesen kipihenném őket – egyedül. Mindegyiket őszintén szeretném a hét egy adott napján. Akkor és csak akkor.

Akkor viszont mindhalálig.

Vasárnap pedig magamat szeretném a legjobban. Nekem a valóságban egy *olyanom* sincs. Kétség sem fér hozzá, tegnap este tarkón is vágott a tudat, hogy nem vagyok egy *szerelmes* alkat.

Ágika a maga nyolc évének szemrehányó, szókimondón bölcs bájával odafordult hozzám a sarkon, majd szorosan megölelt, és miután elfutottunk az összes sarokig és vissza – ő is piros dzsekiben, én is piros dzsekiben, mint egy kétgenerációs életbiztosítás-plakát, a kicsi szöszí cibálja a magas barnát, nézd, anyu, mind a ketten hangosan nevetnek! –, kimondta:

– *Tudod, mit szeretek benned? Hogy annyira szereted, ha ráncigálnak!*

Nem azt mondta, te elviseled, nem, nem azt, hogy eltűröd. *Szereted*. Kétszer még megpörgettem Ágikát, aztán már megérkeztünk hozzájuk, és bámultam kicsit a plafont. *Szeretem*.

Amikor a rotációs kapa-szájú exmunkaadóm, a fokozott bél- és verejtekmirigy-működéssel, valamint bő nyáleválasztással megáldott, formalinszagú és hónaposretek-fejű Péjé mosolyogva szétártta karját, és közölte, hogy annak a tíz napnak a bérét, amivel január óta tartozik nekem, még mindig nem tudja a markomba nyomni, kicsinyég elöntött a méreg. Mondom, kicsinyég.

Lenyomtam a torkán a nyomtatót és az ipari fénymásolót, akkurátusan parkettába fontam a két fülét és a füttyjét, majd egy közepes vastagságú hímzőcérnával orrnyergére hímeztem a szerkesztőség logóját, egy módosult tudatállapotban vergődő, idióta, fikaszinű baglyot. A körúton szétgéppuskáztam az újonnan megnyíló kávézót népszerűsítő szórólapos kislány citromsárga papucsát, berúgtam egy Libri könyvesbolt pszichiátriai szakkönyvekkel telerakott üvegkirakatát, majd egy NDK gyártmányú símaszkban berontottam a legközelebbi OTP-be. Toálettem általános megrökönyödést és félelmet keltett, véresen habzó szájam nemkülönben, s így sikerült szert tennem kisebb mennyiségű papírpénzre, melyet azonmód begyömöszöltem dupla falú nyalóka-mintás bugyimba, és – némi szégyenérzettel ugyan, de – elegánsan távoztam. Gyorsan szerzett vagyonom arabikakávé-részvényekbe fektettem, a maradékot pedig beletöttem K. Margit körúti hajléktalan műfogsortartó pléhdobozába. Az arabikakávé-részvények árfolyama estére 2 és félszeresére nőtt, így mostanra milliomos vagyok és boldog.

Némán kikullogtam az irodából, tettem egy sétát a körúton itt-ott vele, hazajöttem, és kitunkoltam a margarint a doboz aljáról az utolsó szelet barna kenyermel. Most egyedül tangózzom a szobában, és artikulálatlan hangon éneklek duettben Tom Jones-szal. Nem tudom, mi következik most.

Időjárás-jelentés

Izzad a tenyerem, ha zsebre teszem. Ez azért már jelent valamit.

Bal szemem mocsárizöld színét az éjszaka folyamán különösen egzotikussá varázsolta éj-anyánk. Olyan laposkás. Nem, nem éj-anyánk a ludas, másról van itt szó: tegnap este történt valami. Miután hazaértem a meghitt, pár száz fős hajórandiról, ahol Jirkával futottam össze az A38-on, nem változott semmit, most is olyan, mint egy szűkszavú savanyú uborka, aki az uzsonnaszünetben tévedésből megrendezte a Szigorúan ellenőrzött vonatokat, és utálja, hogy lépten-nyomon azt a hülye szobrocskát kéri rajta számon, milyen igaza van melleleg, és tehát amikor hazaértem, történt valami sorsfordító. Benyúltam a kistükrösbe, kivettem a kiskupakost, elővettem a kispamacst, rálőgyöltem hangyányit a kiskupakosból a kispamacsra, és lemostam a szememről a szemfestéket. Körömlakklemosóval.

A Bajza utcától az Oktogonig gyalogoltam ma délután, mert úgy volt dolgom. Gyalogoltam szembe a nagy tömeggel, tisztára EU-ellenállónak éreztem magam. Közben irtozatosan bevágott a bugyim. Miccsoda párhuzam, kérlekalássan, miccsoda párhuzam. Lelövöm a rímeket a fejemben, és kitekerem a nyakát az összes retardált szóviccemnek, aztán majd keresek egy zsiros kis szópiaci rést, és azon kúszok-csúszok be az európai lekvárgyár lassan őrlő malmainak világos jelentő deszkáira. Képvers-kottákat festek siketek számára, marcipán-haikukat dramatizálok, vagy vízszobrász leszek. A lábam fáj, dagadnak a visszereim. Kapuzárás előtti pánik vagy mi a rák ez?

A zúzapörkölt most a valóvilági keresőszavaim vezetője. Mindenkivel ezt etetném, mindenkinek ezt mesélném, erre vagyok büszke magamra. Csináltál már? Kilótízdekából, pucolás után hetven dekából? Belezsibbadt-belegöröcsölt a kés nyele a kezembe, vagy tíz percig le sem tudtam tenni utána. Gazdagon lecsóval, fokhagyma is ment bele, úgy alig, de biztos kézzel, csípős pirosarany is, hogyné!

Hallga csak, hallga, hogyan ropog hozzá a csemegeuborka!

Most ettem másodszor, most főztem először, aztán meg úgy beszélek róla, mint egy zúzfétiszta. Este, Revizor előadás után kis kínai eladó törte nekünk a nyelvet, amin eladta a Bikavért, a viszonylag olcsót, de jót. Aztán megbeszéltük, hogy pontosan egy éve a színház előtt volt a nagy előszöri egymásra ismerés, most meg bent a színházban masszírozta a lábfejemet – harisnya nélkül – az oldalpáholyban, és ez nagyjeg, de jó így. Kusza egy év volt, nettó egynolcadában ténylegesen egy az egyben, de akkor nagyon. Evett ő (is) a zúzapörköltemből, habzsolta, majdnem kanállal, de aztán mondta, hogy nem kér kanalat, csak viccelt.

Széles csípőre tolt, fenéken ráncos bugyikat, rózsavízszagú kontyokat, lakk kistáskákat, esős vasárnapot, Duna-parti csónakházat akartam vón ma reggel látni-szagolni-fogdosni!

Zene nélkül nem megy.

Megyek a széles, hosszú úton, jönnek szembe a virgonc benyomások, számba teszik a szót, így van nekem uszkve huszonnyolc Moon Riveröm, La Vie En Rose-om a fülemben és a gépen, savanyú tökfőzelékszagom, a Margitszigeten pedig láttam az Európa Grillteraszt, szemem sarkába por gyűlt könny helyett. Ahh. Összetört kerti lámpák, párkányig érő sötétzöld bokrok, lelki szemmel alig látható régi vendég-kísértetek, ahogy ott ülnek a fapadokon. Kár, hogy nem igaziak, az egész csak műbenyomás, nem is láttam senkit. Eszeveszetten illatozott viszont, szinte búzlótt az a fehér virágos bokor, ami akkor nyílt a lakótelepen, amikor már kisdadrágban lehetett reggel suliba menni. Azok a rogyant Gösser lámpák tényleg nagyon kísértetiesen néztek ki a fekete zsákokkal a fejükön. Európa-hóhérok!

Betörök a biztosítási nagyiparba, és bölcsészpénzügyi gecimágus leszek. Válogathatok, válogathatok.

Már egy kezemen sem tudnám megszámolni, hányan írták vagy mondták ismeretlenül – csak olvasva – azt rólam, hogy bizonyára alacsony növésű dundus, de legalábbis közepes növésű nem-nádszál vagyok. És a hajad? Hmm, talán szőke, nem is tudom.

Kiskoromban Dédanyám Viharnak nevezett. Hiába voltam hosszú, nyoma sem volt nálam sosem lassú eleganciának, még olyan kisgyerek-eleganciának sem, amit irigyeltem pl. M. Valitól. M. Vali buta volt, és akadozva olvasott, az ujjai hosszúak, ujjvégei kalapácsszerűen bumszlik voltak, de olyan arisztokratikusan ült mellettem az utolsó padban, mint egy hétszilvafás vonalzó. Lassan és emelkedetten dobta még a medicinlabdát is, ezzel szemben én, aki ugyanaddig értem, sőt kicsit magasabb is voltam nála, játszottam az alacsony töpszlit. Lehet, hogy lélekben az voltam, már nem emlékszem.

Lilla néni mindig nevetett, hogyha végigviharzottam a termen. Minimum egy szék és egy filodendront feldöntöttem az élősarokban, mire a padsor elejére értem. Egy idő után már direkt döntöttem, szerettem, ha Lilla néni rajtam nevetett. Ügyetlen voltam, aztán egyre ügyetlenebb, eljátszottam, hogy nem is tudok más lenni. Jól átvészelttem így az első 14 évet, utána meg 4 évig hagytam, hogy Efnémarikanéni nevesen rajtam. Érettségire már lélekben is, testben is magas barna voltam, igaz, fiúsrá nyírt fejjel. Mondjuk, sosem voltam karcsú, sőt.

Nézem a betűimet, keresem a szőke középmagas dundusságot, de nem találok semmit.

Még mindig nem tudom, miért.

Kikönyököltem tegnap az ablakon, néztem ezt a mindennap bámult trendi hajsza-lont az ablakom alatt, de most sokkal inkább az elképzelt rokon öregeket, az előtte el-csoszogókat figyeltem. Kellene néha a hátuk mögött lévő mozgalmasság és kín nekem is. Egyikük-másikuk sokszoros vetélése. A gumibot, amivel verték őket. Az orosz kato-nák, akik egymás után többször is és különös kegyetlenséggel, előbb az anyát, majd a lányt. Kellene az édeskés és konstans pisiszaguk. A korán meghalt, soha fel nem nőtt kisfiuk és koraszülött kislányuk, a fényképeken és pénztárca hátsó fakkjában könyök-lők. A kisnyugdíj, a harminc dekára mért újkrumpli, a fél adag szalontüdő.

Aggódásra semmi ok, mondom magamnak. A műpálma tövében – a mütó, a múnádas és a műszőkőkút melletti bejáraton túl – megelétem potenciális munkaadómat. Van ne-ki arany fülbevalója a fülében, meg a burzsuj nyolcvanas éveket idéző drága román stíl-bútora a szőnyegtelen, járólapos irodai előszobájában. Nekem meg lehet, hogy van munkám. Néha elhúz majd egy-egy kamion az ablak alatt, pipacs nő majd a betonon. Nekem térkép e táj. Másfél óra BKV volt délután, mire kijutottam, de nem baj. Lehet, hogy van munkám.

Szentivánéji álmom: gyereket szülök, a szülés könnyed és rutinszerű, fél óra múlva már ruhában szökdécelek valami lépcsőházban. Fiúgyermekem haja göndör és világos, szeme kék, már az első pár percben megtanul mászni, és mindig utána kell rohanni. Mászik, csak mászik, csak mászik, én meg szökdécelek utána valami lépcsőházban. Az utóbbi hetek hajnalaiban egy szekérderéknyi gyereket megszülettem már, Apa mind-egyiknek örült, mármint az *én* Apám mindegyiknek örült. Talán túlaludtam magam mostanában.

Ma hajnalban megint állapotos voltam, már egy kicsit unom.

Akkora a válla, mint egy Disney-Herkulesnek, derékig érő, amúgy gyűrűsgöndör sző-ke haja természetes raszta, világít a kék szeme, három napig mezítláb van, saját kéz-zel faragott pipáját három éve pőfékeli. Kapott hat éve egy csüngős hasú malacot, fel-nevelte, idomította erre-arra, majd eladta, az árából vett egy számarat, a számaron megtanult kocsit hajtani, majd eladta, végiggólyalábazott egy nyarat, majd az össze-gyűlt pénzen vett két lovat. Az ország legprofibb gólyalábasa. Egy év múlva el akar jut-ni lovakkal és szekerekkel Szibériáig, már gyűlnek is a szekerek az akcióhoz. Csontku-pából issza a bort, kezét csókol a lányoknak, szereti, ha hosszú a szoknyájuk, és kicsi a tenyerük. Gyönyörűen néptáncol, és minden népdalt ő kezd el énekelni, a többiek pe-dig követik. Anyja egy cigányasszonnyal egyszerre szült, anyja szerint felcserélődtek, a lelkük mindenesetre biztosan. Kisbalázsnak még egy éve van a nagykorúságig és az érettségiig. Osztályfőnöke szerint túl sok az igazolatlan hiányzása.

Androgün ufó vagyok. Egy pszichológiai kísérlet tárgya, és ezekben a percekben raj-tam röhög a fél világegyetem. Le szeretném húzni a függőnyt, köszönöm.

Az aranylagzi hétvégéje megvolt, Ali bácsi szeme egyre véreesebb, dédunokája pedig lassan már kapaszkodás nélkül is megáll a járókában. Zsé kurkászta a hajam az ipari

lánclugas mellett, megjegyezte, hogy tavaly óta kétszer annyi hajam lett, majd míg Ali bácsi öntudatlan boldogságban és alkoholmámorban összemixelt egy Bódigusztit meg egy lejárt szavatosságú operettslágert a bográcsgulyásba kapaszkodva, Zsé elegánsan kitépte és kezembe adta életem első ősz hajszálát. Őregszik a család, kivéve Ali bácsit. Pali bácsi nemcsak fiatalos, de kreatív és költséghatékony családtag, kismókusok kenyrre is kenhetik, nagymókusok süteménybe is tölthetik. Simán elhordja a kiselejtett női szandált, lefesti fekete zománccfestékkel a kertibútorként funkcionáló, ki tudja, honnan összeguberált buszüléseket, és EU-s zászlókat tűz a lugas hullámpalájának repedéseibe. A maradék festékkel kiírja a disznóól melletti ajtóra, hogy „WC (BUDI)”. Mert van neki esztétikája, azért. A szombat este abszurdítását hangfelvételek bizonyítják, melyeken Ali bácsi, az elnyomott férj elmondja többek közt azt is, hogyan és miért rúgta bokán a feleségét hatvanvalahányban. Szeretni ötven évig, szeretni bolondulásig, „szeretni”, úgynevezett.

Ekkora hosszanti testtel nehéz hosszú távon kvázi-észrevétlennek maradni, mégis ez lett volna az elmúlt öt napom fő célkitűzése. Egy peremkerületi konzervgyár logisztikai osztályának telefonközpontjában mindez talán pozitívum is lehetne, ám adott esetben nem tudom, mennyit lendít előre a helyzetemen ez a röhejes és megmagyarázhatatlan kinemvagyiság. A postaládában gyűlnek a recepciós állásajánlatokkal kecsgető formalevelek, én meg továbbgördítek, kidugom a lábam a papucsból itt az asztal alatt, és próbálok elhinni, hogy van, ami már nem csak rajtam múlik.

Háromnapos tojásfehérjehab-szindróma. Totális szétesés. Cukortalan, sótalan savanyodás.

Szemészet valahol a Klinikák megállóján túl, ott, ahol a Kurtalábú Sánta Gizi kúr. Háromórás várakozás után nemcsak a pupilla tágul a speciális szemcsepptől, de a tudat is az idegtépő semmittevéstől kicsinyég. A tág pupillák miatt a könyv betűi olvashatatlanul elkásásodnak, majd pár perc múlva már nincs az a hosszú kar, amivel olvasni lehetne. A Szigony utca, e beszédes, szűrös szagú helymeghatározó ekkor ért tetten: önsajnálát közben nyakszirten vágott, és mutatott valami érdekeset. A tizenhat körüli lány vastag szódásüveg-szemüveget hordott. Göndör frufruja kajlán kunkorodott egyszerűre lefelé és fölfelé. Kifésült hajának szálai egyenként drótozódtak a klinikai neon fényében, és ez a seszínű vattacukor-szerűség a homlokába lógott. Hallókészüléke volt és előretolt csípője, ami miatt a lába a felsőteste előtt fél lépéssel jár. Idős szülei egészen közel állnak hozzá, hogy lássa, amit mutogatnak neki, és hogy hallja, amit mondanak. Egy hangos szót nem lehetett hallani. *[Statusom: Alapos kereséssel mindkét oldalon található 1-1 microaneurisma, de proliferatio vagy macula oedema nem észlelhető]*

LIFE SOUNDTRACK LIVE

A visszapillantóból látszik a napszelet, mint egy narancs teteje. Az autópálya mellett három őz szédeleg a mezőn. Láthatóan hozzászoktak már az autók közelségéhez, meg se kottyannak nekik. Basszameg, susogja halkán Apa, miután hátul matat a zörgős zacskóknál, a szendvicsek között, kifolyt a kávé. Pihenőhely 500 méter, lassulva csordogálunk, követjük a nyilat. A motor jár, a rádió szól, a nap már félnarancsnyi is megvan. A Petőfin állapotunk meg vagy jó félórával ezelőtt. Középkorú rádióhangú hölgy mondta el akkor – csukott szemmel elképelem a fejét, szerintem az is rádió alakú –,

hogy Paganini szeretett gitárra és hegedűre komponálni. A digitális kijelző most 12 fokot mutat, Apa egyenként kávéltanítja a hátsó ülésen kipergett Negró-szemeket, a csemegepaprikákat, a készpénzes számlákat és a kék műanyag ládát, amihez makacsul ragaszkodik minden pesti autóútján. Én az első ülésen itatom fel az autótérkép harmadik és negyedik lapját, a Balaton barna és hullámos lett, beleragad a zsebkendőm. Nem szólunk egy szót sem, a rádióban Paganinit hegedülnek, valaki a háttérben gitárt is penget, de az alig jellemző. Dadaista musical, pár perc az egész. Mire a nap kerek narancs (citrom?), már gurulunk tovább, a rádió pedig a Juventusra hangolja magát. Korán reggel könnyű parkolóhelyet találni Pesten, hétkor még van hely a Körúton is.

Ha valaki azt mondja nekem ezek után, hogy az ember nem lép kétszer/többször ugyanabba a folyóba, azt a szívcsakrájánál fogva fogom felakasztani egy szélcsengőre, és a feng shui szabályai szerint hízmem majd keresztzemesre a csíjét. Elegem van a pozitív gondolatokból, de nagyon.

Az alkoholista házmesternő ordít az udvar közepén, és mindenkit letegez, én komolyan mondom, nem értem az embereket.

Szeretném magam most azonnal fellövetni az űrbe, ha valaki rendelkezik az ehhez szükséges eszközökkel, ne kíméljen. Köszönettel

Zetor Lajka

roma (roma) az Ifjúság útja utolsó házának tizedik emeletén lakó tizenkét-tizennyolc tagú család, akik a nap bármelyik szakában szívesen láttak engem, a panelfürdőszoba mosdókagylójában úsztatták a vasárnapi ebédnek való pontyokat és Timeja nevű lányuk/unokájuk/unokatestvérük/féltestvérük a szőnyegporolón lógott velem

szőnyegporoló kiegyenesített kettőskereszt, tízéves korom után már súrolta a fejem a betont az átfordulásnál, de azért még próbálkoztam vele > Messze van Budapest, mégis odalátni

tíz év 1. Avas-dél, betonik, Timeja, szőnyegporoló, alsó-felső tagozatforduló 2. Nagyi, hétvége, meggyleves

meggyleves hideg tejfölpettyes, szegfűszeg- és fahéjmentes tiszta íz, a vaníliarúd egészben úszik benne. Hideg vízzel teleengedett fürdőkádban lehet előhűteni, Nagyi egyszer elfeledkezett róla, ugyanígy tett egyszer a húsvéssal is. A kád és a leves tele lett vízzel, ki kellett őket önteni

kád 1. Nagyinál talpas és hosszú 2. a panelben beépített és rövid > almaszappan, amo, antisztatizál

Ilyesmiket a végtelenségig.

Itt állok, fél centi vastag téglapor borítja az egész ruhám, a testem, a konyhát, minden egyes kiskanalat és tésztaszűrőt, a kukát, a többszatorynyi szatyrot, egyszerűen mindent. A mi családukban előbb kerül a falra a készre szerelt konyhaszekrény és a mosogatópult a sarokba, majd csak azután verjük le a fél falat, hogy újrarakjunk harminc csempét. Ezáltal téglaporos lesz a hűtő, a kiskanál, a tésztaszűrő, a kuka, a többszatorynyi szatyor, téglaporos a rádió és a mikró, a túrós(-mazsolás), a nutellás és a baracklekváros palacsinta, és minden-minden csupa téglapor lesz, még a Bodri kutya or-

ra hegye is. Áldott és rozsgós vasárnap estét, téglaporos jó étvágyat kívánok az éjféltől is takarítóknak.

Túl nagyok a farpofáim, a lábaim túl hosszúak, valahol – vagy alul, vagy fölül – mindig kikandikálok a konfekciótáblázatból. Melltartóilag, nadrágilag, blézerileg egyaránt. A neonvilágítású tükrökben még a könyököm is narancsbőrös, ilyenkor a füleim is vörösek lesznek és nagyok, zakatol a nagy és vörös füleimben, hogy Taigetosz-pozitív, Tai-getosz-pozitív vagyok.

Elmondta, kasztanyettát szeretne, meg latin szeretőt, és egy jó kis háttérzene sem ártana, mikor megpillantja majd élete főnyereményét, akiért boldogan otthagyná az összes meglévő és leendő trófeáját. Szólt valamelyik lábrángató Irma-sláger a gépemből, kikotortam neki a kiselejtezett bugyis halom közül hét pofás kis darabot, amit amúgy kidobtam volna. Több, mint húsz centi a különbség köztünk, de a derekunk az nagyjából egymásra tükröztethető. Minden sosem hordott bugyim jó volt rá. Elszívta az utolsó előtti cigijét, befontam a haját, így ment el szeretőzni. Tömör haja van, három embernek is sok lenne. Lesz egy jó estéje, azt mondta, és persze sugárzott az arca, rajta a pórusösszehúzó alapozó. Most kellett volna jönnie a háttérzenének meg élete nagy főnyereményének, de nem jött. Simán csak bezártam az ajtót mögötte, és elmosogattam a ragacsos teáscsészéjét. Három cukorral issza a teát.

Benne maradtam az olajszagú, kartonruhás kis konyhatündérségben, mintha Psota lennék vagy Kiss Manyi valami rikító színes hatvanas évek jégrevüben. Táncol körülöttem a sezlony meg a kispuff, tologatom a csípőmet, a nyakamtól független fejemet a gázsütő fölött, keskeny és gömbölyű a vállam, a lábaim csúcsban végződő Lúdas Matyi-rajzolatok. Írjuk a nyolcasokat, a folyékony palacsintatészta, a serpenyő és én! Csípőriza-riza-riza, vibrafon, rumbatök, belép most a lufis trombita – valójában olyan kevés kellék kell hozzám, hogy komolykodós képpel állati viccesnek képzeljem magam. Adjál alám zenét, adjál talpam alá valót, indul a riza-riza. Nincs a lakásban sem sezlony, sem kispuff, a vállam is szélesebb, mint ahogy gondolnám, van viszont riza-riza, riza-cipő: képzeletbeli, lábfej nélküli, csúcsosan végződő. Itt van a lábamon, nem látod? Most eltipi-topogok és elmisi-mosogatok, rumbatök, számvége, mmmcsácsácsá.

Állok a nagytükör előtt, kezemben egy kockás bögre, benne cukortalan tejeskávét, hangosan szürcsölve nézegetem, milyen ványadt lett tavaly óta a vádlim – a kék frottírköpeny alja és a lyukas kék frottírzokni teteje közötti fedetlen különbözeti maradvány –, kitalálom, hogy a mai menü tejbegríz lesz, először vinnyogok, majd nyitott fürdőszobaajtónál zuhanyozok, hogy jobban halljam. Van Máté Péterem, Massive Attack és Molo-ko közt. Majd takarítok zenére. *Béééééla, én vagyok.*

Apai nagyapám egy nagy kövér dunyha, egy háromlábú suszterszék, egy zsarnoki sóbálvány, egy csillár. Apai nagyanyám egy masszív tömörfa ágy. Egy rózsaszín hálóing, egy trillás nótafa, egy pesti kiscseléd. Egy megbomlott tudat. Egy hosszú repedés a falon. Anyai nagyapám egy bányászlámpa, egy reszelős nevetés, egy olvasószemüveg, amit mindig keresni kell. Anyai Nagyi egy elcsócsált kiflivég a porolón, egy kis göndör és barna gyomorhaj, egy háztartási keksz, egy talpas kádból kicsorduló meggylevel.

Sokat szorongok mostanában, utólag szoktam csak észrevenni. Addigra már teljesen elérezstelenedik az öklöm, az erős szorítás kifehériti a bütököknél a bőrt. A köröm vágja a tenyerem közepét. Igen, pont ott az életvonalnál.

Mutatják a hölgyet, milyen különleges képessége van neki: tükörírással leír bármit, nem emeli föl a tollát, folyékonyan csinálja. Sőt, ó, még egyszerre is tud írni a táblára a két kezével, ballal bal felé tükörírással, jobbal jobb felé rendesen. Ó! Kb. nyolcéves korom óta ezzel szórakoztatom a környezetemet, ezenkívül megy még fejjel lefelé simán, és fejjel lefelé tükörírással is. Nabumm.

Kurva szavak, takarodjatok, nélkületek akarok *lenni*.

Ezeknek az ötven-hatvan évet megélt embereknek van valami kettéhasadt, bávatag – van ilyen szó? – pikantériája. Zali bácsi saját készítésű cipőkanállal rukkolt elő Apa 60. születésnapjára. A cipőkanál cirka egy méter hosszú, a nyele kézi fafaragás, gyönyörűen és igényesen kivitelezett darab. A házaspárok között csak úgy repkednek a *Fiam!*-ok – hol feleség mondja férjnek, mikor az majdnem lesodorja az antik vázát a tállyai féledes vörössel, hol férj mondja feleségnek, mikor az olyat kérdez, amelyet kérdezni hatvanadik évfordulón nem illik. Mindenkiben van valami abból a régivágásúságból, amiben az élére vasalt nadrág és a vászonszalvéta alapkövetelmény. Leegyszerűsödünk: szépek vagyunk így együtt, semmi sallang, csak az a túléléshez szükséges mennyiség, még Ali bácsi zakó alá húzott vajszín fehér haspulóvere is szép, ünnepélyes ívben feszül a százhusz kilós pillepalack-testen. Így teljes a kép, megapixel, zoommal, nádihegedűvel. Fókuszreszelék.

Ma reggel hányással indítottam a napot. Így teljesüljön minden kívánságom. 2004. december 31. Halott évről jót vagy semmit.

Sugárban lehányini a világot, hogy mindenre jusson.

(Folytatása következik.)